

— Слава Богу! Щомъ сж турчуля, тѣ не смѣятъ да минатъ презъ гробището.

Баба Тонка попипва съ ржка пакетчето, което ѝ даде Ангелъ Кънчевъ и което тя тикна въ елека си. После внимателно започва да се спуска къмъ ржката. Въ нозетѣ ѝ се сплитатъ храститѣ, малки камъчета се претъркулватъ подъ стжпкитѣ ѝ и шумятъ. Добре е, че пѣсенъта на вѣтъра заглушава този шумъ.

Тя е край самата ржка. Вмѣква се между две скали, надвесва се надъ водната бездна и затихва. Сили се да види комитетската лодка, да долови плѣсъка на веслата.

Тукъ нѣма вѣтъръ. Най-лекото подсвиркване се чува ясно.

— Тѣ сж. Може би сж сжщитѣ момчета.

Нѣкога, когато и нейнитѣ синове бѣха въ Влашко, гребцитѣ отъ комитетската лодка винаги ѝ носѣха „много здраве“.

Ахъ, тия млади жилави гребци, чиито лица тя никога не бѣ виждала, но чиито гласове познаваше, както гласоветѣ на синоветѣ си! Ахъ, тия чудни нощни гребци! Тѣ приближаваха до брѣга, отправяха вѣчния въпросъ: ти ли си, бабо Тонке?! подаваха човала съ опасния товаръ, получаваха другъ празенъ човалъ, блѣсваха лодката отъ брѣга и съ първия ударъ на веслата прошепваха: „много здраве отъ синоветѣ, бабо Тонке!“

Какъ потръпваше тогава майчиното сърдце! Тогава! Преди четири години! . .

А сега баба Тонка не чака вече този поздравъ. Тя знае добре, че синсветѣ ѝ не могатъ да я поздравляватъ! Единиятъ отъ тѣхъ остави своя юнашки духъ да броди горе между скалиститѣ чу-